

Zbor în doi

Stefan Doroftei Doimaneanu

Ca un copac în toamna cenușie,
Se scutura cerul de nori și stele,
Ne-am întâlnit pe-a nopților fâșie
Când amândoi ne agățam de ele.

În molecula timpului, pe seară,
Ne dăruiam petale de iubire,
Iar luna se grăbea ca să apară
Cu noi stelute prinse în privire.

Mai așteptam pe raze-n constelații
Înfășurați în aură divină,
Cerul intra mereu în modulații
Și ne cânta pe strune de lumină.

Zburam până spre zorile de ziuă
Purtând în noi fărâme de cuvinte,
Vântul tăcut bătea norii în piuă
Și ne-ndemna să facem jurăminte.

Iar într-o zi, privind în urma noastră
Am înțeles să ne oprim din zboruri,
Pentru a-mbățișa luna măiastră
Și a primi la un altar onoruri.